

то, отъ почервяване на ума и отъ почерняване на волята си, човѣкъ трѣбва да се стреми къмъ разумната любовъ. Той трѣбва да стане господарь на своя умъ, на своето сърдце и на своята воля.

Като ученици, вие трѣбва да се стремите къмъ превръщане на червения и черния цвѣтъ въ бѣлъ. Ако ученитѣ хора сж дошли до положението да превръщатъ варовититѣ камъни въ варъ, съ която да бѣлосватъ кжщитѣ си, не трѣбва ли сжщо така тѣ да придобиятъ изкуството да превръщатъ черния и червения цвѣтове въ бѣлъ? При това, тѣ трѣбва да получаватъ такъвъ бѣлъ цвѣтъ, който да не се измѣня никога. Получатъ ли веднѣжъ този цвѣтъ, той трѣбва да се запази за вѣчни времена.

И тъй, като стане отъ сънь, човѣкъ трѣбва да се спре върху нѣкоя сжществена мисль въ ума си, която да му покаже, какво да прави, какъ да дава отъ това, което е придобилъ. После той трѣбва да се спре върху едно сжществено чувство въ сърдцето си, което да му покаже, какъ да приема благата и какъ да ги обработва. Най-после той трѣбва да се спре върху една сжществена постжпка, която да послужи като моделъ за по-нататъшнитѣ му действия. Човѣкъ трѣбва да знае, че всѣка негова постжпка, къмъ кого да е, е постжпка къмъ Бога. Човѣкъ трѣбва да бжде внимателенъ главно къмъ ония хора, които сж родени отъ Бога. Онзи човѣкъ е роденъ отъ